

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D,

ve věci

žalobkyně: **L. Č.**
bytem X
zastoupené advokátem Mgr. Jaroslavem Hanusem,
sídlem Nemanická 440/14, 370 10 České Budějovice

proti

žalovanému: **ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany**
sídlem Vítězné náměstí 5, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. 131-6/2016-3416,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. 131-6/2016-3416, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jaroslava Hanuse.

Odůvodnění:

1. Žalobou odeslanou Krajskému soudu v Praze (dále jen: soud) dne 29. 9. 2016 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 5. 9. 2016, č. j. 1316/2016-3416 (dále jen: napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí velitele Velitelství sil podpory ze dne 28. 6. 2012, č. j. 85 -

43/2012 - 2280 (dále jen: rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012), a to zejména z těchto důvodů: žalobkyně podala prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 29. 5. 2012 k veliteli Velitelství sil podpory (dále jen: Velitel) žádost o změnu doby trvání služebního poměru (dále jen: žádost žalobkyně), žádost žalobkyně byla doručena Veliteli dne 30. 5. 2012. Velitel i žalovaný ovšem prvotně tvrdili, že žádost žalobkyně byla Veliteli doručena až po účinnosti novely § 145 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen: zákon o vojácích z povolání), dne 4. 6. 2012, kdy již bylo možné o změně doby trvání služebního poměru rozhodnout pouze z moci úřední, a že se tak jedná pouze o podnět mimo správní řízení. Velitel na žádost žalobkyně proto odpověděl rozhodnutím ze dne 28. 6. 2012 s tím, že podnětu žalobkyně doručenému dne 4. 6. 2012 nevyhovuje, důvody k zahájení řízení z moci úřední neshledal. Rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 nebylo žalobkyni řádně doručeno, dne 10. 8. 2012 jej doručila neoprávněná osoba, ani předchozí doručení nebyla řádná. Žalobkyně podala žalovanému žádost o vydání opatření proti nečinnosti, žalovaný v přípisu ze dne 29. 1. 2016, č. j. 131-2/2016-3416 ale uvedl, že žádost byla doručena Veliteli 4. 6. 2012, správní řízení tak nemohlo být zahájeno a Velitel postupoval oprávněně. Po následném doložení skutečného data doručení žádosti žalobkyně žalovaný dne 24. 2. 2016 vydal usnesení č. j. 131 - 4/2016 - 3416 s odůvodněním, že po zjištění faktického data doručení žádosti prohlašuje své sdělení ze dne 29. 1. 2016 za nesprávné a bere je zpět. V odůvodnění tohoto usnesení žalovaný dále uvedl, že správní řízení ve věci žádosti žalobkyně bylo zahájeno dnem 30. 5. 2012, o žádosti žalobkyně bylo rozhodnuto dne 28. 6. 2012, rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 sice neobsahovalo potřebné náležitosti rozhodnutí, ale jednalo se o zamítavé rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně v zákonné lhůtě neodvolala. Žalobkyně tak reagovala na toto usnesení č. j. 131 - 4/2016 - 3416 tím, že podala proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 odvolání, které ovšem žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl pro opožděnost. Žalovaný při zamítnutí odvolání žalobkyně rozhodl ovšem nesprávně, nezjistil řádně stav věci a postupoval v úmyslu vyhnout se zákonné povinnosti vést správní řízení. Prvotně byla žádost žalobkyně správními orgány nesprávně překvalifikována na podnět a jako podnět byla i vyřízena, teprve po prokázání skutečného data doručení žádosti žalovaný svůj názor změnil a podnět překvalifikoval na žádost dle správního řádu. Uvedený obrat v nahlížení na vyřízení žádosti nelze klást k tíži žalobkyně, proto žalobkyně považuje vyřízení své žádosti o změnu doby trvání služebního poměru za správní rozhodnutí až od 24. 2. 2016 – tedy ode dne, kdy toto sdělil žalovaný v usnesení č. j. 131-4/2016-3416 ve věci vydání opatření proti nečinnosti. Protože rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 neobsahovalo poučení o lhůtě pro uplatnění řádného opravného prostředku, žalobkyně podala proti němu odvolání v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů. Odvolání proto bylo včasné a napadené rozhodnutí je tak nesprávné.

2. K žalobě žalobkyně připojila kopie rozhodnutí ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 5. 9. 2016, č. j. 131-6/2016-3416, odpovědi velitele Velitelství sil podpory ze dne 28. 6. 2012, č. j. 8543/2012-2280, rozhodnutí Agentury personalistiky AČR ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. 945/2013 a usnesení Velení Armády České republiky z 8. 9. 2016, č. j. 970-2/2016-1304.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 11. 2016 navrhl žalobu zamítnout. Stav věci byl žalovaným zjištěn dostatečně, proti procesním pochybením v činnosti správního orgánu I. stupně žalobkyně v zákonné lhůtě nepodala odvolání.

Rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 bylo žalobkyni Velitelem doručováno opakovaně, naposledy formou dožádání. Žalobkyně jedná účelově, a to poté, co obdržela oznámení o ukončení svého služebního poměru dnem 31. 12. 2016. Po prokázání data doručení žádosti žalobkyně žalovaný překvalifikoval žádost žalobkyně z podnětu na žádost zahajující správní řízení a vyřízení žádosti na rozhodnutí v dané věci. Rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 je pravomocné, přestože neobsahuje potřebné náležitosti. Návrh žalobkyně na přijetí opatření proti nečinnosti proto žalovaný zamítnul, následné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odmítl jako opožděné, přičemž se vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně.

4. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení v reakci na výzvu soudu nepožádal výslovně o nařízení jednání, soud postupoval dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: s. ř. s.) a o podané žalobě rozhodl, aniž jednání nařizoval, přičemž vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovanou.
5. Ze správního spisu soud zjistil zejména tyto rozhodné skutečnosti:
6. Žalobkyně podala prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 29. 5. 2012 k Veliteli žádost o změnu doby trvání služebního poměru, žádost byla opatřena razítkem došlo: - 4 - 06 - 2012.
7. Na žádost žalobkyně odpověděl Velitel dne 28. 6. 2012 pod č. j. 85 - 43/2012 - 2280 přípisem nadepsaným „Věc: Odpověď na žádost“, ve kterém uvedl, že dne 4. června 2012 obdržel podnět žalobkyně k zahájení řízení ve věci změny doby trvání jejího služebního poměru prodloužením, neshledal však důvody k zahájení řízení z moci úřední a žádosti nevyhovuje.
8. Odpověď Velitele ze dne 28. 6. 2012 byla zaslána žalobkyni prostřednictvím poštovních služeb, a to na adresu V. z., L. P., výzva zanechána, zásilka uložena 12. 7. 2012, zásilka nevyzvednuta a dne 27. 7. 2012 Veliteli vrácena. Následně byla odpověď Velitele žalobkyni zaslána na adresu N. N., P. – Ž., zde byla dne 12. 7. 2012 zanechána výzva k vyzvednutí, zásilka zde ovšem nebyla uložena z důvodu, že „adresát na uvedené adrese neznámý“. Tato zásilka nebyla žalobkyní vyzvednuta a byla dne 27. 7. 2012 Veliteli vrácena. Na základě dožádání Velitele převzala žalobkyně osobně dne 10. 8. 2012 od dožádaného pracovníka jiného útvaru odpověď Velitele ze dne 28. 6. 2012.
9. Podáním ze dne 21. 1. 2016 požádala žalobkyně Ministerstvo obrany o ochranu před nečinností dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: správní řád) s tím, že v řízení zahájeném dnem 30. 5. 2012 nebylo dosud rozhodnuto o její žádosti.
10. Dne 29. 1. 2016 ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany sdělil, že žádost byla Veliteli doručena nikoliv dnem 30. 5. 2016, ale dnem 4. 6. 2012. Z důvodu změny zákona o vojácích z povolání nebylo zahájení správního řízení návrhem žalobkyně přípustné, postup Velitele, který nezdůvodňoval své zamítavé rozhodnutí podrobněji, byl oprávněný, neboť se nejednalo o správní řízení, nebylo tak ani možno přijmout žádná opatření proti

nečinnosti správního orgánu I. stupně.

11. Podnět ze dne 21. 1. 2016 na ochranu před nečinností žalobkyně doplnila dne 10. 2. 2016 o potvrzení provozovatele poštovních služeb o doručení žádosti Veliteli dne 30. 5. 2012.
12. Usnesením ze dne 24. 2. 2016, č. j. 131-4/2016-3416, žalovaný rozhodl, že žádosti žalobkyně o vydání opatření proti nečinnosti se nevyhovuje s tím, že *„předmětná žádost byla posouzena jako žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle ust. 80 odst. 3 správního řádu, přičemž k rozhodnutí o tomto návrhu je příslušný odvolací správní orgán, v daném případě ředitel sekce podpory MO. Ten zjistil, že tvrzení navrhovatelky o podání prvotní žádosti je pravdivé, a že den 4. června 2012 byl dnem prezentace uvedeného podání, nikoli dnem podání, za který byl původně nesprávně považován. Proto své sdělení ze dne 29. ledna 2016 prohlašuje za nesprávné a bere je zpět. Lze tedy konstatovat, že prvotní návrh byl podán dne 30. května 2012, tedy v době, kdy podle ustanovení § 145 zákona č. 221/1999 Sb., v účinném znění, byl tento návrh přípustný. Z uvedené skutečnosti vyplývá, že správní řízení ve věci prvotního návrhu bylo zahájeno uvedeným dnem. Na uvedený návrh reagoval velitel Velitelství sil podpory sdělením ze dne 28. 6. 2012, že tento návrh neakceptuje, což vyjádřil tím, že neshledal důvod k zahájení řízení ve věci z moci úřední. Na uvedené sdělení navrhovatelka nijak nereagovala. Z obsahu uvedeného sdělení ale logicky vyplývalo, že se jednalo o vyjádření vůle služebního orgánu služební poměr jmenované neprodloužit. Proto je podle názoru odvolacího orgánu třeba toto sdělení považovat za rozhodnutí, a to i tehdy, jestliže jeho forma případně jeho obsah nesplňovaly potřebné náležitosti“... „Řízení ve věci prvotního návrhu zahájené dnem 30. května 2012 skončilo vydáním rozhodnutí ze dne 28. června 2012 o zamítnutí této žádosti, resp. nabytím právní moci tohoto rozhodnutí dnem 27. srpna 2012. Protože řízení v předmětné věci skončilo, není k přijetí opatření proti nečinnosti dán žádný důvod“.* V poučení usnesení bylo uvedeno, že podle § 80 odst. 6 správního řádu se nelze proti tomuto usnesení odvolat.
13. Usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 131 - 4/2016 - 3416, bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 25. 2. 2016.
14. Podáním předaným k poštovní přepravě dne 13. 4. 2016 podala žalobkyně proti sdělení Velitele ze dne 28. 6. 2012 odvolání. Žalobkyně v odvolání sdělila, že rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 považuje za nezákonné z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Postup žalovaného byl nesprávný, jestliže jí teprve po prokázání faktického data doručení žádosti sdělil nově svůj názor pohlížet na sdělení Velitele ze dne 28. 6. 2012 jako na správní rozhodnutí. Dnem doručení rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 je až den 8. 2. 2016, kdy byl žalobkyni doručen přípis ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 29. 1. 2016, č. j. 131-2/2016-3416.
15. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto z důvodu opožděnosti. Dle žalovaného bylo žalobkyni rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 doručeno 10. 8. 2012 prostřednictvím Spádového vojenského zařízení P., odvolací lhůta marně uplynula a rozhodnutí nabylo právní moci 27. 8. 2012. Žalovaný neshledal důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.
16. Soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které

jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).

17. Po posouzení výše uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou. Mezi účastníky není sporu o výše zjištěném skutkovém stavu, zejména o tom, že oba správní orgány (Velitel i žalovaný) prvotně považovaly žádost žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 o změnu doby trvání služebního poměru pouze za podnět žalobkyně doručený po nabytí účinnosti novely zákona o vojácích z povolání, nikoliv za žádost způsobitou zahájit správní řízení a přípis z 28. 6. 2012 nepovažovaly za správní rozhodnutí, proti kterému by se mohla žalobkyně odvolat. Teprve z usnesení žalovaného ze dne 24. 2. 2016 mohla žalobkyně seznat, že žalovaný svůj právní názor změnil a rozhodnutí Velitele ze dne 28. 6. 2012 nově považuje za správní rozhodnutí dle správního řádu, přestože neobsahuje zákonné náležitosti (zejména odůvodnění rozhodnutí a poučení o opravných prostředcích). S přihlédnutím k výše uvedenému i základním zásadám správního práva (viz § 2 správního řádu i judikatura Nejvyššího správního soudu) se soud zcela shoduje se žalobkyní, že uvedenou změnu v právním názoru správního orgánu nelze klást k její tíži. Procesní pravidla jsou v moderním státě důležitá, neboť při rozhodování velkého množství věcí zajišťují obdobné zacházení s jednotlivci v obdobných případech (§ 2 odst. 4 správního řádu) a předvídatelnost postupu správních úřadů a soudů. V některých případech je ovšem výjimečně třeba dát přednost materiální spravedlnosti před lpěním na procesních pravidlech (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21. 9. 2017, č. j. 2 Ads 302/2017-23). Je proto nezbytné považovat vyřízení žádosti žalobkyně za správní rozhodnutí až ode dne 25. 2. 2016, kdy byla žalobkyně seznámena s usnesením žalovaného ze dne 24. 2. 2016, jímž správní orgány pro ni nepochybně překvapivě přehodnotily svůj dosavadní přístup. Zde soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu České republiky ve skutkově obdobné věci. Případem, kdy mohl stěžovatel jen obtížně seznat, že se jedná o řádné rozhodnutí správního orgánu a kdy došlo k doručení takového rozhodnutí, se Nejvyšší správní soud zabýval zejména v rozsudku ze dne 15. 2. 2018, č. j. 1 As 311/2017 – 37. Argumentace zde uvedená dopadá v podstatné míře i na situaci žalobkyně, která do okamžiku doručení usnesení ze dne 24. 2. 2016 prakticky nemohla předpokládat, že dne 28. 6. 2012 Velitel meritorně posoudil její žádost a rozhodl o ní.
18. Podle § 83 odst. 2 správního řádu v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.
19. Rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012, které neobsahovalo poučení o opravných prostředcích, je třeba považovat za doručené žalobkyni dnem 25. 2. 2016. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání dne 12. 4. 2016, tedy v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 je tedy včasné a napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Soud proto výrokem I tohoto rozsudku napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.

20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, a má proto právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce žalobkyně provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby dle § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby (podání ze dne 5. 12. 2016 soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad s přihlédnutím k obsahu tohoto podání). Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak činí celkem 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem DPH, je součástí nákladů řízení žalobkyně i náhrada daně z přidané hodnoty za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náklady žalobkyně tak celkem činí 11 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.), a to k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu